

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2024 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Justyna Koska-Janusz

Protokolant: Aneta Cegielka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 września 2023 roku, 7 listopada 2023 roku i 23 kwietnia 2024 roku w Warszawie

sprawy **J. G.**, córki Z. i I. z domu R., urodzonej dnia (...) w W.,

oskarżonej o to, że:

I. w dniu 16 kwietnia 2021 roku w W. przy ulicy (...) przed siedzibą (...) naruszyła nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji nadkomisarza R. J. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych polegających na zabezpieczeniu niezarejestrowanego zgromadzenia i podjęcia interwencji wobec wyżej wymienionego w ten sposób, że złapała za rękę i usiłowała się szarpać z funkcjonariuszem Policji, przy czym działała publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego,

tj. o czyn z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk;

II. w dniu 16 kwietnia 2021 roku w W. przy ulicy (...) przed siedzibą (...) znieważyla funkcjonariusza Policji nadkomisarza R. J. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych polegających na zabezpieczeniu niezarejestrowanego zgromadzenia i podjęcia interwencji wobec wyżej wymienionego w ten sposób, że użyła wobec niego słów powszechnie uznanych za obelżywe, przy czym działała publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego,

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk;

orzeka

I. oskarżoną **J. G.** niewinnia od popełnienia zarzucanych jej czynów;

II. na podstawie art. 632 pkt 2 kpk określa, że koszty procesu ponosi Skarb Państwa;

III. na podstawie art. 632 pkt 2 kpk zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonej **J. G.** kwotę 1.536,00 zł (jeden tysiąc pięćset trzydzieści sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów ustanowienia obrońcy z wyboru.

sędzia Justyna Koska-Janusz

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 353/23	

<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>1. USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>1.1. Fakty uznane za udowodnione</p>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	J. G.	w dniu 16 kwietnia 2021 roku w W. przy ulicy (...) przed siedzibą (...) naruszyła nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji nadkomisarza R. J. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych polegających na zabezpieczeniu niezarejestrowanego zgromadzenia i podjęcia interwencji wobec wyżej wymienionego w ten	

		<p>sposób, że złapała za rękę i usiłowała się szarpać z funkcjonariuszem Policji, przy czym działała publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego,</p> <p>tj. czyn z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W dniu 15 kwietnia 2021 roku przed gmachem (...) w W. odbywało się spontaniczne zgromadzenie dotyczące poparcia dla Rzecznika Praw Obywatelskich. W związku z tym zgromadzeniem Policja dokonała zatrzymań kilku osób i przewiezienia ich do Komendy Rejonowej Policji (...) w W.. Część osób zgromadzonych pod (...) przeszła pod budynek K., aby wesprzeć osoby zatrzymane, tworząc spontaniczne zgromadzenie. Wśród osób zgromadzonych pod K. była J. G.. Protestujący stali na chodniku i na ulicy przed (...), tj. ul. (...).</p> <p>W godzinach nocnych, po około półtorej godzinie od zgromadzenia pod (...), z budynku Komisariatu wyszła grupa policjantów i otoczyli zgromadzonych kordonem. Zbliżyli się i ściskali oni protestujących. Policja</p>	<p>częściowo zeznania świadka R. J.</p>	8-9, 232-233	

<p>wyrywała zgromadzonym megafony. Po pewnym czasie J. G. udało się opuścić kordon. Zobaczyła jak funkcjonariusze Policji prowadzą do radiowozu jedną z protestujących osób. Podeszła do niego i zaczęła ciągnąć go za plecak, próbując wyrwać z rąk policjantów. Wówczas jeden z policjantów - R. J. - chwycił ją za ramię. J. G. próbowała uwolnić się z uścisku. Była wzburzona i używała słów powszechnie uznanych za wulgarne ("ku..a"). Wtedy policjant zaczął napierać na nią swoim ciałem, a J. G. zaczęła się cofać oraz krzyczeć, aby ją puścić. Po chwili podeszło do nich kolejnych dwóch policjantów - K. O. i Ł. G. - i dokonali zatrzymania J. G.. Chwycili ją z obu stron za ramiona i zaprowadzili na drugą stronę ulicy do Komisariatu.</p>			
<p>częściowo zeznania świadka Ł. G.</p>	<p>11-12, 234-235</p>		
<p>zeznania świadka K. O.</p>	<p>18-19, 286</p>		
<p>zeznania świadka P. Z.</p>	<p>253</p>		
<p>zeznania świadka B. E.</p>	<p>254</p>		
<p>nagrania zapisu z kamer (...) (...)</p>	<p>24-34</p>		
<p>wyjaśnienia oskarżonej J. G.</p>	<p>40-41, 229-231</p>		

<p>J. G. została zatrzymana w dniu 16 kwietnia 2021 roku o godz. 00:50, a zwolniona o godz. 13:47 tego samego dnia.</p> <p>Zatrzymania dokonał funkcjonariusz R. J., obok którego znajdował się funkcjonariusz Ł. G., lecz to funkcjonariuszowi K. O. polecono sporządzenie protokołu zatrzymania.</p>	<p>Protokół zatrzymania osoby</p>	<p>2</p>	
<p>zeznania K. O.</p>	<p>18-19, 286</p>		
<p>J. G. ma obecnie 39 lat, w chwili czynu miała 36 lat, ma wykształcenie średnie, nie jest nigdzie zatrudniona, utrzymuje się z wynajmu mieszkania, osiąga dochód miesięczny w kwocie 2700 zł, nie ma nikogo na utrzymaniu.</p> <p>J. G. nie była uprzednio karana.</p>	<p>informacja z KRK; dane osobowe odebrane od oskarżonej</p>	<p>78, 114, 231</p>	
<p>J. G. w czasie czynu nie miała zniesionej ani ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem.</p>	<p>opinia sądowo-psychiatryczna</p>	<p>132-135</p>	
<p>1.1.2.</p>	<p>J. G.</p>	<p>w dniu 16 kwietnia 2021 roku w W. przy ulicy (...) przed siedzibą (...) znieważyla funkcjonariusza Policji nadkomisarza R. J. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych polegających na zabezpieczeniu</p>	

		niezarejestrowanego zgromadzenia i podjęcia interwencji wobec wyżej wymienionego w ten sposób, że użyła wobec niego słów powszechnie uznanych za obelżywe, przy czym działała publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, tj. czyn z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
	wyjaśnienia oskarżonej J. G.	40-41, 229-231	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	J. G.	jak w pkt 1.1.1.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariusza Policji poprzez złapanie go za rękę i szarpanie	wyjaśnienia oskarżonej J. G.	40-41, 229-231	
zeznania świadka R. J.	8-9, 232-233		

zeznania świadka O.	18-19, 286		
1.2.2.	J. G.	jak w pkt 1.1.2.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Użycie wobec funkcjonariusza Policji słów powszechnie uznanych za obelżywe	wyjaśnienia oskarżonej J. G.	40-41, 229-231	
zeznania świadka R. J.	8-9, 232-233		
zeznania świadka Ł. G.	11-12, 234-235		
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	wyjaśnienia oskarżonej J. G.	Depozycje J. G., nie przyznającej się do popełnienia zarzucanych jej czynów, w świetle dowodów w postaci zeznań świadków P. Z., B. E., jak również K. O., uznać należało za w pełni wiarygodne. Oskarżona opisała w sposób szczegółowy okoliczności poprzedzające spontaniczne zgromadzenie osób solidaryzujących się z zatrzymanymi, którzy po proteście odbywającym się pod (...) w	

obronie Rzecznika Praw Obywatelskich
odtransportowani zostali na K. na ul. (...) w W..
Opisała ona także swoje zachowanie, miejsce, w którym się znajdowała, jak też jej reakcję na próbę wciągnięcia jednego z protestujących do radiowozu. Jej relacje były spójne, logiczne, nie zawierały luk, pozbawione były przesadnych emocji czy wyraźnych skłonności do ubarwienia przekazu. Oczywiście oskarżona jest zainteresowana wynikiem procesu, niemniej sam ten fakt nie może pozbawiać wiarygodności jej wyjaśnień. Jej depozycje wytrzymują konfrontację z dowodami w postaci zeznań funkcjonariuszy Policji – R. J. i Ł. G., z których to pierwszy miał pokrzywdzony działaniami oskarżonej, zaś drugi – miał być tego bezpośrednim świadkiem. Dowody w postaci tych zeznań były jedynymi dowodami mającymi wskazywać na to, że swoim działaniem oskarżona miała naruszyć nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji, jak też go znieważać słowami powszechnie uznanymi za obelżywe. Zeznania tych dwóch świadków nie zostały jednak uznane za wiarygodne, pozwalające odtworzyć rzeczywisty przebieg wydarzeń. Powody, dla których

odmówiono tym zeznaniom waloru wiarygodności wskazane zostały przy ocenie depozycji tych świadków, w tym miejscu jedynie wskazać należy, iż zeznania te nie były spontaniczne i szczerze. Pozostały materiał dowodowy w postaci zeznań osób znajdujących się w pobliżu oskarżonej w inkryminowanym czasie nie wskazywał na to, aby J. G. umyślnie naruszyła nietykalność cielesną któregokolwiek z funkcjonariuszy, bądź też aby użyła w stosunku do któregokolwiek z nich słów obelżywych. Odnosząc się do kwestii ewentualnego szarpania, wyjaśniła, że została złapana przez funkcjonariusza Policji, że próbowała „wyjąć swoją rękę z jego uścisku”, że to funkcjonariusz trzymał ją za ramię szarpiąc, a wtedy miała zacząć na niego krzyczeć, żeby ją puścił. Nie wykluczyła, że wtedy mogła zacząć przeklinać, ale nie przyznała się do tego, żeby bezpośrednio zwracała się słowami wulgarnymi do policjanta. Odtworzony materiał w postaci nagrań z monitoringu z ulicy (...) sprzed K. nie pozwolił na dokonanie precyzyjnych ustaleń, ze względu na jakość tego zapisu i wielość osób na nim utrwalonych. Z tych względów Sąd uznał, że dowody przedstawione przez oskarżyciela

		publicznego na poparcie słuszności zarzutów są niewystarczające i nie wytrzymują konfrontacji z tymi dowodami, które uznano za wiarygodne.
zeznania świadka K. O.	<p>Depozycje świadka złożone na rozprawie Sąd ocenił jako w pełni wiarygodne. Świadek nie pamiętał zdarzeń z inkryminowanego czasu, nie potrafił wskazać, jakie protesty się wówczas odbywały, jakie czynności sam wówczas podejmował, tym bardziej nie potrafił opisać działań podejmowanych przez innych funkcjonariuszy w tamtym czasie. Ujawnił niemniej ważną okoliczność dotyczącą sporządzenia przez niego protokołu zatrzymania. Zeznał, że prawdopodobnie był to pierwszy raz, kiedy taki dokument sporządzał, że przyczyny zatrzymania mogły być mu wskazane przez innego funkcjonariusza (np. R. J.), że nie wyklucza też sytuacji, że w chwili obecnej, mając obecne doświadczenie, protokół ten sporządziłby inaczej, co najmniej w zakresie tego, kto faktycznie dokonywał zatrzymania, jak też kto w tej czynności również uczestniczył.</p> <p>Z zeznań tego świadka, złożonych na etapie postępowania przygotowawczego, w dniu</p>	

16 kwietnia 2021 r., a zatem w dniu zatrzymania oskarżonej, można wywnioskować tylko tyle, czemu notabene oskarżona nie zaprzecza, że „kobieta krzyczała i biegała wokół transportowanej przez policjantów osoby; [...] ta pani krzyczała i wykonywała jakiejś ruchy w stosunku do nadkomisarza J.” (k. 18v). Świadek ten nie widział zatem, aby w jakikolwiek sposób oskarżona naruszyła nietykalność funkcjonariusza Policji, gdyż samo wykonywanie bliżej nieokreślonych ruchów w stosunku do Policjanta nie oznacza jeszcze, że została naruszona jego nietykalność cielesna. Ruchy takie mogłyby być równie dobrze gestykulacją, stąd nadinterpretacją byłoby uznawanie, że w ten sposób miało dojść do zaingerowania w osobę policjanta. Z uwagi zaś na dzielącą świadka i oskarżoną odległość zeznał tylko, że kobieta ta coś krzyczała, nie przytoczył natomiast żadnych słów, które miała wobec policjanta używać.

zeznania świadka P. Z.

Zeznania świadka były spójne i logiczne, nie zawierały sprzeczności, korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym w postaci

	<p>zeznań świadka B. E. i wyjaśnieniami oskarżonej. Z jej depozycji nie wynika, aby J. G. miała naruszyć czyjąkolwiek nietykalność cielesną bądź znieważać, ujęta przez policjantów próbowała się wyswobodzić, to zaś nie stanowi jeszcze ataku wobec funkcjonariusza Policji.</p>	
<p>zeznania świadka B. E.</p>	<p>Zeznania świadka były spójne i logiczne, nie zawierały sprzeczności, korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym w postaci zeznań świadka P. Z. i wyjaśnień oskarżonej. Świadek opisał sytuację, jaka panowała wówczas na ulicy (...) w W., powody, dla których tam się znaleźli. W odniesieniu do sytuacji związanej z zatrzymaniem J. G. świadek potwierdził, że stawiała jedynie bierny opór, że nie pozwalała się tak łatwo przeciągnąć do komisariatu.</p>	
<p>zeznania świadka R. J.</p>	<p>Depozycje tego świadka uznane zostały z wiarygodne jedynie w części, w jakie potwierdzał on swoją obecność w miejscu realizowania czynności służbowych na ulicy (...) w W., w pobliżu (...), jak też w odniesieniu do tego, że w miejscu tym odbywały się protesty.</p>	
<p>zeznania świadka Ł. G.</p>	<p>Depozycje tego świadka uznane zostały z</p>	

	<p>wiarygodne jedynie w części, w jakie potwierdzał on swoją obecność w miejscu realizowania czynności służbowych na ulicy (...) w W., w pobliżu (...), jak też w odniesieniu do tego, że w miejscu tym odbywały się protesty.</p>	
<p>nagrania zapisu z kamer (...)</p>	<p>Materiał video nie noszący śladów ingerencji, niemniej w części, w jakiej utrwalone zostały zdarzenia sprzed budynku K., z uwagi na późną porę, jak też ilość protestujących osób i ilość obecnych tam funkcjonariuszy, nie pozwalał na poczynienie dokładniejszych ustaleń, bardziej precyzyjnych niż te, które dokonane zostały w oparciu o osobowe źródła dowodowe.</p>	
<p>opinia sądowo- psychiatryczna</p>	<p>Dowód w pełni wiarygodny. Opinia sporządzona została przez osoby mające odpowiednie przygotowanie zawodowe, po uprzednim osobistym zbadaniu oskarżonej. Wnioski końcowe były kategoryczne i jasne, poprzedzone przytoczeniem szczegółowej argumentacji, która do końcowych konkluzji doprowadziła.</p>	
<p>informacja z KRK</p>	<p>Dokument sporządzony w oparciu o dane gromadzone przez uprawniony do tego organ,</p>	

	nie budzący wątpliwości co do treści w nim zawartych.		
Protokół zatrzymania osoby	Dokument urzędowy, sporządzony przez funkcjonariusza Policji, niemniej zawierający nieścisłości, o których zeznał funkcjonariusz Policji K. O..		
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.2	zeznania świadka R. J.	Depozycje świadka R. J., który miał być osobą pokrzywdzoną działaniami oskarżonej, złożone na etapie postępowania przygotowawczego nie można uznać za wiarygodne. Jego relacje nie były ani spontaniczne, ani szczerze. Jak wynika z zapisu protokołu tej czynności, która miała trwać zaledwie 10 minut (od godz. 04.00 do godz. 04.10), świadek ten miał zeznać następująco: „zauważyłem jak kobieta złapała mnie za rękę i próbowała się ze mną szarpać przy tym <u>wykrzywiła</u> do mnie słowa wulgarne ja już nie pamiętam jakiej treści; pamiętam jedynie,	

że kobieta była bardzo agresywnie i krzyczała do mnie wy(...)laj k(...)”. Oczywiście późna pora mogłaby usprawiedliwiać, że zeznania pokrzywdzonego funkcjonariusza są skrótowe, niemniej czynność taka winna być w takich okolicznościach powtórzona. W tym konkretnym przypadku nie tylko do takich uzupełniających zeznań nie doprowadzono, ale również nie dociekano, z jakiego to powodu funkcjonariusz już po trzech godzinach od zdarzenia zasłania się niepamięcią. Do jego przesłuchania nie doszło po upływie znacznego czasu, nie musiał pokonywać znacznej odległości, aby dotrzeć do miejsca tej czynności. Tym samym ani upływ czasu, ani też niedogodności związane z dojazdem, nie mogły wpłynąć na spontaniczne i szczerze odtwarzanie spostrzeżeń przez tego świadka. Co więcej zapis wypowiedzi tego świadka, jest w istocie kalką zapisu protokołu zeznań świadka Ł. G., przy czym także i w jego przypadku nastąpiła niepamięć szczegółów tego zdarzenia po niespełna trzech godzinach od zatrzymania oskarżonej.

Świadek przesłuchiwany w toku rozprawy głównej nie pamiętał już okoliczności zatrzymania oskarżonej,

swoje wypowiedzi najwyraźniej opierał na odczytanych mu zeznaniach. Sytuacja taka jest oczywiście uzasadniona wpływem czasu, wielością zdarzeń, które od czasu zatrzymania J. G. nastąpiły, wielością czynności służbowych podejmowanych przez tego świadka jako funkcjonariusza Policji, niemniej wyraźna była po stronie świadka wola utrzymywania twierdzenia co do tego, że został on pokrzywdzony działaniami oskarżonej, przy jednoczesnym podkreślaniu prawidłowości podejmowanych przez siebie działań. Wystarczy zwrócić uwagę na to, że twierdził on, jakoby miał zwracać uwagę kobiecie, aby zeszła z jezdni na chodnik, bo albo robił to dla jej bezpieczeństwa, albo żeby udrożyć ruch. Ani jednak w jednym, ani w drugim wypadku takie działania Policji nie mogły znajdować usprawiedliwienia. Niewątpliwe jest, że w tym miejscu i w tamtym czasie odbywało się spontaniczne zgromadzenie osób, które nie wymagało zgłoszenia, gdyż było odpowiedzią na działania Policji przed (...), gdzie dochodziło do zatrzymań protestujących. Skoro zatem na ulicy (...) w W. odbywało się spontaniczne zgromadzenie, to

oczywistym jest też, że wiąże się ono np. z utrudnieniami w ruchu drogowym. Nie można w tym miejscu nie odwołać się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, który niejednokrotnie wyrażał pogląd, że władze publiczne powinny w każdych okolicznościach wykazywać odpowiedni poziom tolerancji dla pokojowych zgromadzeń, niezależnie od tego, czy ich odbywanie się wiązać się może z pewnymi zaburzeniami porządku publicznego (zob. m.in. wyrok ETPC z dnia 26 kwietnia 1991 r. w sprawie Ezalin przeciwko Francji, wyrok ETPC z dnia 3 października 2003 r. w sprawie Kasparov przeciwko Rosji). Zdaniem Trybunału wykluczone winno być stosowanie sankcji wobec osób zachowujących się pokojowo. Oskarżona zatem, jako jedna z demonstrujących, miała prawo wówczas stanąć na jezdni, czego jednak – jak wyjaśniała – nie uczyniła. Znajdowała się bowiem na chodniku i swoim zachowaniem nie utrudniała ruchu, o ile takowy w tamtych okolicznościach w tym miejscu w ogóle się odbywał. Mogła zatem realizować swoje prawo do protestu, a działania Policji nie mogły sprowadzać się do tego, aby realizację tych praw

		<p>zniweczyć dopóty, dopóki protest ten miał przebieg pokojowy.</p> <p>Świadek swoje twierdzenia co do przebiegu zatrzymania oskarżonej sam podawał w wątpliwość, gdyż nie miał pewności, czy nie mylił on interwencji, co w zestawieniu z depozycjami z postępowania przygotowawczego nie pozwalało na uznanie tego dowodu za wiarygodny, dający podstawę do czynienia kategoriycznych ustaleń.</p>
zeznania świadka Ł. G.	<p>Depozycje tego świadka z postępowania przygotowawczego, podobnie jak w przypadku R. J., nie mogą być uznane za szczerze i spontaniczne. Wprawdzie z zapisu protokołu miałyby wynikać, że to on był przesłuchiwany jako pierwszy, ale także w treści jego protokołu znalazły się identyczne zapisy co w protokole przesłuchania R. J., zawierały nawet te same błędy i lapsusy językowe. Na co zwrócono już uwagę wcześniej, także i ten świadek zasłaniał się niepamięcią szczegółów zaledwie po trzech godzinach od zdarzenia. Przesłuchiwany w toku postępowania sądowego, po blisko dwa i pół roku od zdarzenia, podawał okoliczności, których zabrakło w protokole</p>	

jego zeznań z dnia 16 kwietnia 2021 r. Świadek zeznał na rozprawie, że oskarżona „miała przerysowaną reakcję werbalną na słowa i wymachiwała rękoma”, „w jego przekonaniu ten przerysowany ruch ręką naruszał nietykalność cielesną”, mówił też o „mimice frontalnej”. W istocie nie był w stanie doprecyzować, na czym naruszenie nietykalności funkcjonariusza R. J. miałyby polegać. Jeżeli chodzi zaś o znieważenie funkcjonariusza publicznego, to twierdził, że miał usłyszeć słowa: „wy(...)aj k(...)o” i te słowa zapamiętać jako charakterystyczne, a innych nie był w stanie przywołać ze względu na to, że był tam „słowotok, kilkadziesiąt osób”. W ocenie Sądu, ta argumentacja świadka jest całkowicie nieprzekonywująca, gdyż słowa, które miał rzekomo zapamiętać jako charakterystyczne, są w istocie jednym z najczęściej używanych wulgaryzmów, nie są w najmniejszym stopniu charakterystyczne.

„Przerysowana reakcja werbalna” nie jest zaś równoznaczna ze znieważeniem.

3. **PODSTAWA
PRAWNA WYROKU**

	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			

#	3.5. Uniewinnienie		J. G.
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
<p>Odpowiedzialność na podstawie art. 222 § 1 kk ponosi ten, kto narusza nietykalność cielesną funkcjonariusza publicznego [...] podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Sprawcą występku z art. 226 § 1 kk jest natomiast ten, kto znieważa funkcjonariusza publicznego [...], podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych.</p> <p>W ocenie Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na przypisanie oskarżonej zarzucanych jej czynów. Nie wynika z niego, aby oskarżona podczas zgromadzenia w dniu 16 kwietnia 2021 roku złapała za rękę i usiłowała szarpać funkcjonariusza policji R. J.. Oskarżona zaprzeczyła temu, przyznała natomiast, że podczas jej zatrzymania stawiała bierny opór. Wyjaśnienia te potwierdziły zeznania świadków P. Z. i B. E.. Byli oni w pobliżu i widzieli zatrzymanie oskarżonej, jednak nie widzieli, aby to oskarżona chwyciła za ręce policjantów, a tym bardziej, aby ich szarpała.</p>			

Zeznań funkcjonariuszy nie potwierdzają także nagrania z kamer. Podkreślić trzeba, że naruszenie nietykalności może polegać przede wszystkim na uderzaniu, zadawaniu ciosów, kopaniu, szarpaniu, popychaniu, przytrzymywaniu, szczypaniu, ciągnięciu za włosy, uciskaniu, kluciu, potrącaniu łokciem, opluciu, polewaniu wodą lub rozpyleniu gazu (A. Grześkowiak, K. Wiak (red.), Kodeks karny. Komentarz. Wyd. 8, Warszawa 2024).

Podobnie w przypadku znieważanie, brak jest dostatecznych dowodów sprawstwa oskarżonej. Oskarżona podczas zatrzymania była wzburzona i nie kwestionowała, że mogła wypowiedzieć słowa wulgarne, jednak nie kierowała ich bezpośrednio do policjantów. Natomiast słów "wy(...)laj k(...)o", które miały być wykrzywane przez oskarżoną, nie słyszeli świadkowie P. Z. i B. E. ani K. O.. Zeznaniom zaś R. J. i Ł. G. w tym zakresie Sąd nie dał wiary z przyczyn podanych w pkt 2.2.

W zrekonstruowanym stanie faktycznym najbardziej widoczna była niezasadność dokonanego zatrzymania. Policjanci twierdzili, że oskarżona

i inne osoby ze zgromadzenia stały na jezdni, czym tamowały ruch i stwarzały zagrożenie. Nie można się zgodzić ze stanowiskiem, że stanowi to dostateczną podstawę interwencji wobec oskarżonej i zatrzymania jej. Interwencja ta była nieuzasadniona i to ona wywołała emocjonalną reakcję oskarżonej (w tym postaci używania wulgarnych słów i stawiania oporu), przy czym także i w tym przypadku nie doszło do zrealizowania przez nią znamion czynów zabronionych. O niezasadności interwencji świadczą okoliczności rozpatrywanej sprawy. Oskarżona i inne osoby przyszły przed budynek (...) w celu wsparcia osób wcześniej zatrzymanych pod (...). Osoby te uczestniczyły w spontanicznym zgromadzeniu, które miało charakter pokojowy. Policja w inkryminowanym czasie działała tak, jakby nie dostrzegając, że obywatele mają konstytucyjne prawo wyrażać swoje poglądy w sposób pokojowy, spontaniczny i nieskrępowany. Mają prawo gromadzić się i protestować w miejscach publicznych w tym na chodnikach, placach i ulicach. Art. 54 Konstytucji RP gwarantuje bowiem każdemu wolność

wyrażania swoich poglądów, natomiast w art. 57 Konstytucji RP zagwarantowane jest każdemu także prawo do organizowania pokojowych zgromadzeń i uczestniczenia w nich. Realizacje tych praw często korelują ze sobą, co wiąże się z opiniotwórczym charakterem zgromadzenia, które jest formą ekspresji poprzez słowa, zachowania, czy postawy. Także normy prawa międzynarodowego, stanowiące część polskiego porządku prawnego, gwarantują obywatelom Rzeczypospolitej Polskiej szereg praw związanych z wolnością zgromadzeń oraz manifestowania swoich poglądów. W szczególności art. 10 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (dalej: EKPC) zapewnia każdemu prawo do wolności wyrażania opinii, a w art. 11 tej Konwencji statuuje się prawo do swobodnego, pokojowego gromadzenia się po to, aby swoje poglądy publicznie wyrażać. Takie same gwarancje wynikają również z innych aktów prawa międzynarodowego, jak Międzynarodowy Pakt Praw Obywatelskich i Politycznych z 19 grudnia 1966 r. (art. 21) czy Karta Praw Podstawowych UE (art. 12). Wskazać trzeba,

że zgromadzenie przed Komendą Policji odbywało się w godzinach nocnych, podczas gdy ruch uliczny jest bardzo niewielki. Osoby protestujące nie tamowały więc ruchu ani nie stwarzały zagrożenia. Nie zachowywały się agresywnie ani w sposób wykraczający poza przyjęte normy społeczne.

W tych okolicznościach wzburzenie oskarżonej wywołane zatrzymaniem kolejnych osób, przeprowadzaniem ich na K., było w pełni usprawiedliwione. Jej zachowanie, o którym sama mówiła i o którym zeznawali świadkowie, nie realizowało jednakże znamion żadnego z zarzuconych jej występków, a z pewnością nie było to zachowanie o charakterze chuligańskim, gdyż nie działała ona bez powodu czy też z błahego powodu, okazując przy tym rażące lekceważenie porządku prawnego

4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

<p>5. Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>6. inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
<p>7. KOszty procesu</p>			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II	Wobec uniewinnienia oskarżonej od popełnienia zarzucanych jej czynów, na podstawie art. 632 pkt 2 kpk Sąd określił, że koszty procesu ponosi Skarb Państwa.		
III	Na podstawie art. 632 pkt 2 kpk zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonej J. G. kwotę 1.536,00 zł (jeden tysiąc pięćset		

	trzydzieści sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów ustanowienia obrońcy z wyboru	
7. Podpis		
sędzia Justyna Koska- Janusz		